

ZĂVODUL

Apare în 15 și 30 a fie carei luni

Un nru 10 fileri.

Abonamentul :

Pre 1 luna . . . 40 fil. Pre 6 luni . . . 3 cor.

Pre 3 luni . . . 1'50 fil. Pre un an . . . 5 cor.

Pentru străinătate pe an 6 oioane.

Redacțiunea :

Rudolf-ut Nru 14.

După ei Zăvoade,
Prindei măi fârtate!

Pre lingușitori,
Pre amăgitori,

Pre oamenii rei
Și pre farizei!

Undei vei afla,
De loc nui cruța!

Un sfânt primejdios.

Despre sfântul proroc Ilie, pe cum să știe poporul nostru crede, că dânsul poartă norii, vremile grele, fulgerile și trăsnetele cerului. El sa suit la cer, cu car de foc, tras de patru cai, cum neam adus noi clujenii acum sunt cinci ani pe șeful nostru bisericesc dela Apahida. E credință deșartă aceasta — dar n'ai ce face, căci o suge poporul cu laptele dela mamă. Este credința din naștere. Și apoi să știe, că prostia din naștere, niciodată leac nu are.

Multe sărbători avem noi românii și multe se serbează și de acele ce n'ar trebui serbate.

Să poate să vină timpul, când împrejurările și lipsele ne vor sili să lucrăm mai mult și se serbăm mai puțin. Atunci apoi se vor deștepta și cei chemați de a stători zilele de serbătoare și le vor aduce la adevărata lor însemnătate. Până atunci se sărbăm, cum serbăm și cum neam dat, unii în lenevire, alții în crâșmă — alții făcând alte rele și nu mai puțin făcând ceia ce trebuie.

Serbătoarea s. proroc Ilie ce cade vara în 2 Aug. să serbează la sate mai cu evlavie decât oricare serbătoare. Ziua aceasta o țin la sate și frații maghiari și mai cu samă sașii.

Cu deosebire sașii au mare respect de s. Ilie. Pe sași i auzi zicând :

„Pă Ilie al vost,
Și noi ținem bucuros,
Că dacă nu ținem bine
Iute trăsnește la tine!”

În Cluj și ținutul Clujului întâmplarea sau ursita noastră a adus cu sine de fulgerul și trăsnetele lui Ilie sau descărcat în toate instituțiunile noastre culturale, bisericesti, școlastice, economice și naționale, așa încât nici una n'a rămas teafăr. Dacă nu-i trăsniță de tot, este de bună samă fulgerată barem într-o parte oare care.

Toate nenorocirile aceste le atribue oamenii sfântului proroc Ilie.

Cel puțin cei superstițioși și de acestia suntem mulți — i atribuim sfântului proroc Ilie toate nenorocirile căzute asupra noastră, căci toate sunt urmările isprăvurilor sale.

Așa să crede, că a fulgerat mai întâiu în comuna fruntașe Feiurd între învățător și popor, încât era să fie aruncat mai jumătate satul în pușcărie. A trăsniț între poporul din Șard și între preot. Averea preotului aproape toată o mistuit focul eșit din trăsniț. Preotul abea a scăpat cu desagii pe spate, și a fost aruncat cale de 60 de kilometri dela comuna, unde a îmbătrinit și lucrat în via Dlui cu zel. Pre mamăsa în vârstă de 84 de ani abia a putut duce.

A trăsniț reuniunea de înmormântare a preoților, încât s'a prăbușit cu desăvârșire.

A trăsniț în reuniunea sodalilor români. Președintele nu se mai află nicăiri par' că l'a înghițit pământul. Ajutoarele băieților săraci și orfani ce învață la măestrii au ars în urma focului.

Au trăsniț în fondul școlai de fetițe încât nimene nu-i în stare să-i dea de urmă.

A trăsniț în „Economul” intitut de credit, de ia

sburat „vatra“ în alta stradă și pe directorul executiv la îmbătat de cap de abia la anul so deșteptat.

Și atunci locul lui era ocupat de un șolomonar căzut din nește nori veniți din partea Sibiiului, și cum cade câte un broscolu când bate grindina.

Dintr'o aripă a institutului fulgerată a răsărit 7 filiale aruncate în tri comitate.

A trăsniț clientela din Cluj și jur, de toată s'a împrăștiat ca fărina orbului.

A trăsniț în grădina lui Petran, de multe lemne s'a uscat și o căleasă elegantă domnească toată s'a tăiat ca cu cosoarele.

Stăpânul ei noaptea a scoso de acolo, ca să nu o vadă lumea.

A trăsniț în școala cea nouă de fete — de a aruncat sub streșina bisericeii, iară învățătoarea sa prefăcut în învățător.

A trăsniț în „Răvașul“ încât bietul de el umblă tot aiurind și povestind imposibilități morale.

A fulgerat în tribunalul reg. din loc cu 199 de fulgere, luzi aproape 3 ani de zile a tot felezit la săgeți. În urmă le-a dat prorocului Ilie să le împartă cu profetul Amos.

A fulgerat și fulgeră în tract foarte des încât toți preoții și dascăli sau îmbătat de cap. Unii au alergat cu slujbe la Blaj, alții din învățători sa dus pe câmpie ori în țara Hațegului. În vătătoriul din Teuș a fugit pre câmpie, ia ars 1200 coroane în urma fulgerului lui Ilie. Bieta natie e jucuită pentru aceasta sumă și stântul — tace.

A trăsniț și trăsnește în zăvodul cu scop de ai împrăștia norodul.

Dar cu cât mai mult trăsnește,
Mai tare se înmulțește,
Căci oamenii vreau să știe
Isprăvile lui Ilie,
Și dacă Zăvod n'a fi,
Nu au de unde le ști!
Căci Răvașul le mințește,
Și pe toți îi păcălește
Cu vorbe dulci și frumoase
Și cu fapte veninoase.

A fulgerat în notariul tractului de s'a prefăcut în — țap.

A fulgerat adunările și convenirile românilor din Cluj și bisericești și scolastice și naționale. Nu este om pământean să adune 10 români la olaltă.

Averea bisericeii așa a tunat de toată o împrăștiat Toți românii din Cluj și comitat sunt ca arși de foc și umblă în sus și jos,

Fără scop și fără cap,
Nu ști nime ce mai fac.
Unii aleargă la rugă
Alții să pornesc la fugă.
Unii s'ar duce nu pot,
Că sunt fulgerați de tot.

A fulgerat și persoane singuratice. Așa pe vestitul potracă Dr. Fărfăilă. Acesta așa este de fulgerat de umblă tot crăcoțis pe strade. Dr. A. Păcală așa e de trăsniț de tot să uscă pe picioare și să leagănă în toate părțile ca o oaie captie.

A fulgerat într'un ziar din Pesta de toată lumea românească s'a spăriat.

Zăvodul le recomandă post și rugăciune la toți cei trăsniți și fulgerați.

Eată rugăciunea:

Sfinte Ilie proroace,
Mai lasă a noaste cojoace,
Că toate le-ai zdrăntuit
Fireai de Domnu alduit,
Mai dute și prin alt loc,
Șiț cearcă al tău noroc.
Cinste mare îți vom da
Cu opt cai teom strămuta,
Toți cu cozi pân' la copite
Și cu hamuri aurite.
Ne-om cârpi opincele,
Ne-om unge curelele,
Chiar și sciopi vor juca.
Când dela noi i pleacă.
Te-om duce pân' la hotară
Și-om lăsa cai să șboară
Tot de alungul drumului
Până 'n fundul iadului.

La Gherla picior de raiu.

(Filialei noastre.)

La Gherla picior de raiu,
E greu a omului traiu,
Când nu are ce mânca,
Ci trăiește cu varza,
Adusă gata din sat.
Pregătită cu păsat!
Pentru a neamului mărire,
Și a băncii fericire!
Greu e traiul tot mereu,
Dar' iarna e și mai greu,
Căci curechiu înghiață în oală,
Și rămâi cu rânza goală.
Prescura se întărește,
Stomacul te năcăjește,
Omul să îndeasă că mâta,
Și merge la socăcița:
Curechiu să-și încălzească,
Foamea să și-o molcomească.
De flămând ușa greșește,
pe fereastră să svârlește,
La ameazi în ziua mare,
Dar armeanu strigă tare:
„Ce vini hoțule ca mâta?
Că să-mi sparii socăcița?
La scaun cu Dta,
Pe fereastră nu umbla!“
Altele cum vor mai fi,
Numai Gherlani vor ști!

lutâmplat mp.

Omul si stomacul.

(Sfârșit. Vezi nru 4.)

Ce stomac să poricleşte,
Și foarte mult prăpădește
Ca să-și afle îndestulirea,
În viață fericirea.

Pe mulți stomacu-i doare,
Pentru prea multă mâncare,
Căci îndemnați de a lor cap,
Tot îndeasă în stomac.

Pe deasupra beutură,
Multă fără de măsură.
Încât bietul de stomac,
Să restoarnă preste cap.

Aruncă din el afară,
Face pe om pe ocară,
Pe omul ce fără cap,
Tot îndeasă în stomac

Natura cea omencască,
O schimbă cu cea porcească,
Și se face chiar de răs,
Scurtăș viața în adins.

Face capu multe rele,
Pentru a rânzei plăcere.
De om cerca ori ce păcat,
Și are începutu în stomac.

De stomac dară grigiți,
De mâncări multe-l feriti,
De mâncări și beutură
Multă și peste măsură.

Când cugeți că-i mai mânca,
Alungă jos lingura,
Și te scoală dela masă,
Și de beute te lașă.

Când ți sete bea tot apă,
Căci de vin setea nu înceată,
Iar vinarsul mult îți strică
Nuț folosește nimică.

Berea o bea numai de leac,
Înainte de mâncat.
Iar după ce ai mâncat,
N'o mai lua nici de leac.

Că vei fi tot sănătos,
Și vei munci bucuros,
Clevetele și minciuna,
Vor fugi. Nu-i ști nici una.

Ci vei trăi ominește,
Pe cum legea poruncește,
Și vei fi creștin vestit
De toți oamenii iubit.

Deci țineți stomacu în rând
Mai lăsați-l și flămând,
Nu-i tot dați. Rele făcând:
Păcatul vă fie în gând.

De care samă veți da,
Când ingerul va chema,
„Vin oame de pe pământ,
Căci te chiamă Domnul sfânt,”

La vecinica împărăție,
Ce e rânduită ție,
Dacă bine teai purtat,
De stomac n'ai ascultat,

Ci iai dat cu cumpătare,
Beutură și mâncare,
Câștigate cu sudoare,
Și cu bună cumpătare.

Pacala si Tandala.

Păcală: Veste bună frate Păcală, veste bună!

Tândală: Ce fel de veste bună?

Tândală: Am fost la Pesta la adunarea deputaților români, ca bărbat de încredere a românilor din comitatul Cojognei și acolo am câștigat învingere strălucită.

Tândală: Cum așa?

Păcală: Așa frate că sa luat la desbatere toate centrele românești, adecă unde sunt mai mulți români învățați, adunați la olaltă și lucră pentru luminarea poporului. Și numai doue centre au venit în combinație: Aradul și Clujul.

Tândală: Și care a învins?

Păcală: Amândouă frate. Aradul sa recunoscut ca centru al activității și buneii înțelegeri românești pe toate terenele: bisericești, școlastice, comitatense, economice și naționale. De acolo se va direge de aci încolo soarta românilor. Iară Clujul sa declarat de cuibul scamatoriilor, mișeliilor și ticăloșielor românești, popești și potracănești. Prin urmare de aci încolo între aceste două locuri are să fie emulare ca și între fuga cailor de soiu nobil dela Juc și între a măgarilor dela Bontida.

Tândală: Și apoi cine vor fi conducătorii firești ai acestor centre?

Păcală: În Arad vor fi deputați români și ceilalți frunțași. Aici în Cluj voi fi eu cu tine dragă pretine.

Tândală: Bravo frate. Să vede, că bună alegere am făcut când te-am primit de prețin. Tot cei dintâi vom fi noi și în iad.

Păcală: Nici pe fratele fărăilă nu lom lăsa afară, căci trebuie să fim prevăzători. Cine știe ce să poate întâmpla? Este bine să ai îndemână un om prostuțiu totdeauna,

Care mereu să mintească,
Pentru noi să iscăleasca,
Că suntem fără prihană,
Oameni de băgat au samă
Și că noi nu denuntăm,
Ci numai ne apărăm.
Averea ce năam avut
Și cinstea ce am perdut.

Tândală: Drept ai frate. Ești bărbat providențial pentru ținutul acesta.

Păcală: Merci merci părinte.

Il sărută în barbă și în moalele capului ca pe Aurel în față și să duc la kikaker să-l afle pe Fărăilă ca săi comunice învingerea strălucită!

Uo preot modern.

(Doctor de filosofie.)

Fătul: Scoală părinte că am tras clopotele!

Preotul (trăsărind din somn): De vecernie?

Fătul: Banu, de liturgie și acum toacă!

Preotul: Mergi și mai trage odată, că vin și eu!

Fătul: Da fiva câzanie astăzi?

Preotul: Va fi. Voiu vorbi despre iubirea de aproapelui.

Fătul: Mai laso părinte astăzi, că neam prea urit cu ea.

Preotul: Cu iubirea?

Fătul: Și cu iubirea și cu câzania, că Dta una zîci și alta faci! Predici tot hârnicie și dormi până, intrăm în liturgie!

Corbul si filomela.

— Inchinat la toți flămânzii rapaci. —

Un Corb mult a flămânzit,
Intr'un codru părăsit
Și alungat de soții lui,
Din mijlocul codrului.

De foame fiind mânat,
Codru pustiu la lăsat,
Cuibul și-la părăsit,
Și a pornit după hrănit.

În locul unde a zburat,
O filomelă a aflat.
Și îndemnat de alui stomac
Sa pus și o îngherat.

Și a voit să se apuce,
Sus în aer se o îmbuce,
Dar fiind neputincios,
A căzut cu dânsa jos.

Filomela prinsă 'n ghiară
S'a apucat ca să-i ceară:
Grație și libertate,
La rugat și i-a zis frate!

„Lasă-mă să mai trăesc,
Că iată îți făgăduesc,
Că-ți voi da tot ce oi avea:
Țioi cânta în viața mea.“

„Voiu cânta a ta tărie,
Minte și puternicie,
Cătră toți voiu lăuda,
Mare bunătatea ta!“

Dară corbul cel flămând,
Ajuns acum pe pământ,
Din ghiară nu a lăsat,
Ci așa ia cuvântat:

„O tu pasăre amărâtă,
Filomelă năcăjită,
Tu crezi că a ta cântare
Mie-mi face desfătare?“

„Și io cu al tău cântat,
Voiu fi bine săturat?
Al meu cloțo sorioră,
E făcut ca să omoră.“

„Sunt flămând de stau să mor,
Nu-mi cere al meu ajutor,
Nici milă, nici îndurare,
Căci am lipsă de mâncare“.

„Ai cântat tu la destui,
Dar aceia au fost sătui,
Și tu cu cântarea ta,
Le-ai desfătat inima“!

„Inșă eu cu al meu stomac,
Cu cântare nu mă împac,
Sângele și carnea ta,
Singur mă pot desfăta!“

* * *
Judecata a fost dictată:
Filomla spintecată,
De corbul cel hămișit
Negru și afurisit.

* * *
Și din oameni sunt destui,
Cari nici când nu sunt sătui:
Cu ata bună lucrare,
Lor le trebe de mâncare.

In ghiere te prind și zic:
„Ești nimernic de nimic,
Nui bună a ta lucrare,
Mie-mi trebe de mâncare“.

„Eu nu aflu desfătare,
De loc în a ta lucrare,
Sângele și carnea ta,
Singur mă pot desfăta!“

Lupul și canele.

Lupul a dat de o stână bine ingrădită. Sa uitat jur împrejur, că nu ar găsi o gaură cât de mică prin care să poată untra în staulul oilor, ca să facă o comandă de sufletul strămoșilor. A găsit un loc spart, bun de untrat. Va fi astăzi uspățiu mare — a cugetat în sine — ca și care nam mai avut în viață. A uitat inșe să cugete că nu tot deăuna este așa de ușoară eșirea pre cum e intrarea. Și că oare nu poate cadea în cursă din care nu va putea scăpa ușor sau poate nici cum. La cuprins lăcomia. Și să știe că lăcomia e oarbă. Să bagă ori și unde fără de a cugeta la urmări. Așa și cumétrul nostru. Abia a untrat în staul, nu a apucat să păsească doi pași sa și rupt cu el un pod de trestie, ce era făcut anume pentru densusul. Intru un moment sa aflat în o adâncime de vreo câțiva metri, de unde i era preste putința să iasă.

Oaspele neinvitat numai acuma a băgat de samă primeșdia în care sa băgat de voie bună. Să uită jur împrejur. Să uită la deal. Sede jos. Incepe a cugeta ce va fi cu el dacă-l vor găsi păcurarii? Sfârșitul acestui lucru va fi moarte și încă moarte rușinoasă a zis în sine. A început ași blăstăma prostia sa și soartea ce așa de reu la bajocorit. Toate în zădar. El era în cursă.

Intru acea sosește cănele cel credincios. Alergă în sus și în jos. Amiroasă și în sfârșit observează pre cumétrul seu în groapă. Da tu hoțiu de codru, cum de ai ajuns aici? îl intrăbă cănele. De bună samă ai fost

flământ tare și ai vrut seți faci un uspățiu bun, din oile stăpânului meu?”

— O nu frate dragă! — zisă lupul — Eu am venit să te văd pre tine, pentru că de mult nam avut onorul. Am vrut se știu cum te afli? Esti sănătos? și cum să află ai tei iubiți? și neamurile tale? Și iată ce a lucrat soartea nemiloasă cu mine! Te rog saimi de astă dată intru ajutor și io te voiu cunoaște de pretin sincer în viață. Te voiu apăra tot de auna, și nici intro împrejurare nu ne vom lăsa unul de altul. Ei frate îți cunosc eu pretinia — respun să cănele. Ți cunosc faptele tale. Rămăi numai acolo până când îți vor ceti judecata.

Și cu aceasta cănele la lăsat acolo și a răportat stăpânului seu despre prețiuitul seu oaspe neașteptat.

Stăpânul a cercetat oaspele. Si de și nu a făcut daună precum sa scuzat el jurânduse pre bundele strămoșilor sei, voința i sa luat în samă, ca și faptă implinită. La judecat la moarte. Judecata sa dus indeplinire cu furca de fer și cu parii din gard.

Așa umblă totdeauna și omul lacom, care nu untră prin ușa deschisă ci prin uși laterali cu linguire i amăgire în casă la om.

Omul care i lăcomos,
Când vede un os de ros,
Și pune capul pentru el
Să vără ca un mișel
Merge fără de a cugeta,
Daca va scapa sau ba?
Pretinia omenia,
Le-perde cu lăcomia!
Și i vesel dacă a scăpat
Fără de a fi purecat!

Tri nemuritori.

Doi potracăni și un popă,
Români mari și buni nui vorbă,
Tri ficiori ca și tri flori,
Sau făcut nemuritori!
Popa șa zidit o scoală,
Cum întri în ea cazi în boală.
Unul șa zidit o casă,
Altul umblă în caleasă.
Ambii din advocătură,
Nime nu zice că fură.
Dar ei strigă ca furat:
Acel ce ia rădicat;
Iar de popor cum grigesc,
Nu am să vă povestesc,
Că azi măne vom avea,
Noi cu ochii vom vedea:
Tri bărbați nemuritori,
Și un popor de cerșitori.

Lelea Vasiica si Nana Suveica.

Vasiica: Vai cumătră bine 'mi pare, că te întâlnesc. Am gândit că niciodată nu te-oi mai vedea, că dela bobotează sunt tot pe pat!

Suveica: Da ce ai pătit?

Vasiica: Mo bătut afurisitul acesta de bărbat de a fost să mă omoară.

Suveica: Da pentru ce cumătră?

Vasiica: Pentru că am dat la popi când a umblat cu crucea 2 coroane, că au cerut pe sama bisericei și eu le-am găsit puse de el în cui într'o ulciă. Iară el a zis că pentru ce am dat bani mujlicului, că el pentru aceia ia pus acolo?

Suveica: Rău ai făcut cumătră. Să fi făcut așa ca mine, eu m'am dus cu bărbat cu tot la vecini care nu sunt de legea noastră, până a trecut popi cu crucea, și așa am scăpat nejucluți.

Vasiica: Așa aud, că a făcut mai mulți!

Suveica: Numai așa poate omul scăpa aici la noi de jucuție și la bobotează!

Vasiica: Oare pentru ce nu opresc curatori pe preoți dela jucuția aceasta, căci în alte locuri curatori adună bani bisericei, și nui lasă pre preoți să facă rușine și între bărbat și femeie și înaintea neamurilor streine?

Suveica: Curatori noștri nu sunt curatori, ci furatori în legea fieiertatului grădinar Topan, cari fură vremea lui Dumnezeu, când să duc la strânsura bisericească, da unii nici nu să duc și fac popi ce vreau ei cu 2 3 oameni.

Vasiica: Dapoi ce zice s. consistor?

Suveica: Acela aprobă ce fac curatori!

Vasiica: Da ce zice adunarea bisericească?

Suveica: Aceia no convoacă popa niciodată!

Vasiica: Da nu ști cumătră când se vor apuca de

ziditul bisericei celei noue, că de mult tot adună la coroane?

Suveica: Ioan acesta al meu așa mia spus, că numai atunci să vor apuca, când popa se va scula demineată ca oamenii și nu va striga tot coroane coroane și la slujbă și la bobotează ca și broșca după ploaie. Și nu va veni somnoros la biserică, după ce-l scoală fătu. Această nu va fi niciodată.

Vasiica: Dapoi acesta ce face cu coroanele adunate?

Suveica: Le scrie la „Răvaș“ și zice:

„Dzeu să ierte păcatele viilor și morților,
Cel ce a dat să mai dee,
Cel ce a cerut să mai cee,
Cel ce cere sămădaș,
E blăstămat în „Răvaș“,
Și închinată dracului:
Vița potcovița lui“.

Clopotariul Silimon

— vorbind în sine. —

Beutura e de când e lumea. Cei înșafați zic că nu-i drept, pentru că până la tata Noe cel bătrân despre care să crede că a fost puiu de român, că el a descoperit vie și a născut veselie — nu a fost vin, iară vinarsu numai de vre-o 400 de ani i găcit, ca leac. Să trăiască cel ce la găcit. E și bun vinarsul cu măsura numai cu măsura! Apoi berea spun că o aflat nemții. Și aceia i bună și i sănătoasă, numai trebuie să bei multă ca să ai voie bună după ea. Vinarsul mai iute îți face voie bună. Vinu mai târziori și berea și mai târziu. Nu-i bine să-ți perzi măsura nici la una. Căci dacă îți perzi măsura, ori treci peste măsura te șumănești de cap și apoi vorbești prosteste și mergi pe

drum în toate părțile ca roată de car cutrulită. Nu te șumenești de ori ce beutură într'o formă.

De vin dacă ești șuman mergi tot înainte cu trupul și capul, mai iute de cât cu picioarele până când cazii pe nas, și-ți zdrobești nasul. Pentru aceia beutorii de vin mult sunt tot cu nasul zdrobit, ori roșu ca racul fert.

Dacă ești șuman de bere, picioarele îți merg mai iute mainte de cât trupul și capul și cazii pe spate de te lovești la ceafă și spate și-ți cade părul și rămâi pleșug — ca dnu pătrupopu nostru.

Dacă de vinars ești șuman mergi și încoace și încolo ca o oaie captie. Tu crezi că mergi înainte și mergi în stânga ori în dreapta, până te lovești de gardul ori casa vecinului. Atunci cazii jos în șanț ori pe asfalt dacă ești la oraș, ca și cum a căzut vecinul George Săpun din Sumtelec, care încă a venit aici la oraș ca și mine și ca alții după ce și-o prăpădit moșioara de năcaz și supărare.

Frumos vers ia cântat Dl Mureșian cantorul nostru lui Săpun. Toți am plâns când lam auzit. Ia spus întâmplarea cum să cade. Numai acea doresc să-mi cânte Dlui și mie. Mă tem că n'oi trăi atâta să-l aud, căci numai tri ani io prorocit Dl pătrupop. Săracul George Sapon o fost el și om harnic, dar lo mâncat muiera și nu a ținut măsură la beute. El a căzut pe asfalt și nasu i era inneru — mai inneru decât al meu — că el nu bea vinarsul cu măsura ca mine, ci și-a pierdut măsura pentru aceia la cei ce beu vinars mult le mneruește nasul ca creasta la curcanu mănios.

Dar să vă spun versul vecinului cântat la moartea lui și veți vedea ce face beutura fără măsură :

Cine a fost George Săpun ?
Viu eu acum să vă spun :
A fost om cândva pe talpă,
Om nu de sărit în apă ;

Soarele vieții sale
În a plângerilor vale,
În Șomtelec l'au văzut,
Căci acolo s'au născut !

Pe vremuri în alui sat
Era un vrednic bărbat,
Dar nevasta cea frumoasă ;
A fost chiar potcă la casă

El de năcaz supărat,
Beuturilor s'a dat,
Aici în Cluj, la izror,
Unde de vinars mulți mor.

Căci Românul scăpătat
Dacă 'n sat tot și-a prădat,
Merge în oraș în cetate,
Cu păcatele pe spate.

Căci aici nu-i arătat
Cu degetul ca și-n sat,
Iar când primește-o pițulă
Vinarsul iute-i în gură.

Apoi cându-i mort de beat,
Și de cade pe asfalt,

N'apucă să zică un vai,
Că-l duc minteni 'n spitai !

Întru adevăr vă spun
Sărmanul George Săpun
Încă trecu fără veste
Și azi între ai săi nu este.

De năcaz și de bănat,
Și-au lăsat neamuri și sat
Și aci 'n Clujul cel vestit,
Viața i-s'a sfârșit.

Iară blând sufletul seu,
A grăbit la satul seu,
Și a zis celor înfristați :
„Veniți trupu-mi îngropați !”

Și s'au pornit jale mare
P'a Șomtelecului vale
Clopoțelul sună, sună
Vrând tuturor să le spună :

„Că omul pe acest pământ
Este colb purtat de vânt
Și-alui moarte e 'ntâmplare
Chiamă pe toți la 'ngropare.”

Cel ce cu vinars trăește
Toate și le pustiește,
Sănătate, omenie
Și minte, și avuție.

Ba bețivul săracul
Iși dă sufletul la dracul,
Căci moare nespovedit
Cu Christos neîmpărtașit !

Așa mor cei ce nu beu cu măsură — numai cu măsură !

Broscoiul si furnica.

Un broscoiu să uita cu bucurie dintr'un lac cum să căsnea o amărâtă de furnică sa iasă dintr'o lingură cu apă ce era la țarmuri și în care căzuse fără voia sa.

„O amărâtă de furnică — zisă broscoiul — de mare slăbiciune suferi. Nu ești în stare să ești dintr'o lingură în care sunt numai câțiva picuri de apă ! Ce ar fi din tine, dacă ai cădea în lac unde sunt eu ?”

„Pretine, ia zis furnica. — Nu vezi că picurii de apă în care am căzut, pentru mine sunt o mare fără fund și caută să mă prăpădesc dacă numi ajuți.”

Broscoiul fără inimă însă a lăsat pe biata furnică să se înece în picurii de apă.

O omule cu avere,
Care dispuni de putere,
Ești chiar un broscoi curat,
Dacă n'ajuți pe sărac,
N'ai inimă nici simțire,
Nici un picur de iubire !

Vesti si povesti.

Cluj, 27. Jan. Azi sa ținut în sala festivă a scoalei de fetețe fără învățătoare, un săbor mare de țapi. Au fost șapte la număr și cu protoșapu opt.

Sau primit și votat cu mare în sufletește următoarele canoane:

Canon 1. Țapul este egal în dreptăți întru toate, cu alte dobitoace nobilitate.

Can. 2. Tractul Clujului să declară pentru veci vecilor tractul țapilor, căci ei saluta după canoane:

„Sărut mâna mărite Doamne.”

Can. 3. Țap poate deveni ori ce șuceat, dacă va trimite un vagon cu lemne în cărcat. Si va da bună ziua după canoane:

„Sărut mâna mărite Doamne.”

Can. 4. Salutul îndatinat între țapi are să fie:

„Plecaciune bună să dea Dzeu.”

Can. 5. Tot satu săși aiba țapu.

Cu esecutiva să încredințază protoșapu.

STAFETA ZAVODULUI.

I. L. Minoreanul. Lupoia. Nu a sosit la noi. Grigeste, că mai sunt gazete române în Cluj. Trimite ce trimiteți la persoana — căci și postariul e om și poate greși — Apoi greșala omului e bucuria ne-bunului.

Glumescu. Glumești bine dar ne iartă că am vrea să scim că cine esti? În lumea aceasta plină de oameni de omnie nu mai ști omul nici odată când te păca- leste cela ceți vorbește. Sunt stan pașitul — păcălit și de hămisiul. Apoi ceia saturati

sunt un legion, sau nenumerați, Tot pretini vestiți și frați.

Vai, vai cum său târâit,
Până ce mau păcălit
Acum, cines ei de undes ei?
Nuți pot spune nici semj cei.
Sunt din nori ori sunt din soare,
Chiar stele strălucitoare.
Cazuti jos pre acest pământ,
Să ma sbulbere în vânt,
Și pre mine și pre tine —
Și pre ori ce om de bine.
Ce nu să sti apleca,
După alor fluer juca.

Pentru abonenți să alatură — O asemnatiune postală. — Aceasta umplută corect și trimeasă la posta — lângă ea parale — Cu toți veti convinge că nu va fi nici o suparare. — Ca să vă convingeti probați — Și îndărăpt nici unul nu vă dați!

Gelou. Ai pașit pre cum aud. Nu te supăra. Ascultă po- vesteaa aceasta cântată de Mefistofel în pivnițe:

Era odat, un rege
Ce un purece avea,
Și ca pre fiul însuși,
Pre purecel iubea.
Și deci chema să vie
Un cruitor pre loc
Săi făca la mic vestă
Nădrași și un gheroc.
În catifea mătase
Șireturi și panglici,
La inpodobit pre dată

Șo cruce mare ici (arată peptul)
Ministru apoi ajunse
Și foarte decorat,
Iar rudelei la curte
În mare cinste au stat.
Și damele și domni
Erau prea chinuți
Regina jupâneasă,
Rău înțepați, ciupiți:
Nai voie să te scarpini
La curte nici de foc.
Noi când ne pișca pureci
Li purecăm de loc!

Când ția venit în comună iubitul teu profesor de pastoral, care zi de zi capată secundă din acest studiu frumos în viața practică, ca și cum capată palme dela stăpânăsa socăcița care nare gust să fierbă macar o cioarbă de dăi doamne, săl fi luat de urechi și săl fi scos la drumul țării, or să fi lăsat pre cinstiții curatori săl purece precum au voit ei. Si atunci nai fi dojenit, că țiai lăsat dreptul. Așa pre tustri va aflat vinovați ca să nu vă superăți. Grigi de acest purecoiu, că așa sa laudat publice, îndem- nat fireste de spiritul crestinesc ce locuiește în el, că numai acolo nu ția strica și numai atunci nu tea pișca, când nu teva putea.

Grigeste nu strica legea și datina Gilăoanilor de a pureca purecii ori cât de mari purecoi sunt. Ei știu bine cântarea aceasta:

„Noi când ne pișca pureci
Li purecăm de loc.”
Și după purecare,
Mergem cu toți la joc.
Intindem hore, mare,
Si mult ne desfătăm,
Căci pureci nime nare,
Căci noi i purecăm!

➤ **Nri singuratici sa afla în Cluj: 1. In tutun-
➤ geria (dohánytözsde) doamnei Le h o t a Ana
➤ aproape de „Economul”. 2. La Dlu Stra-
➤ ch a l Ferenc (Palatul Bánffy) langa poarta.**

Redactor respunzator și editor BASILIU PODORBA.

APOLLO primul teatru electric în Cluj

În piața principală.

(Mátyás király-tér Nr. 26.)

lângă apoteca lui dr Hintz György.

**Cel ce vine la Cluj sa nu
sa reîntorca acasa,**

până nu va cerceta acest teatru minunat,
unde să pot vedea toate întâmplările din
lumea întreagă în chipuri ce să miscă ca
și cum ar fi vii și sunt în mărime naturală.